

ΠΕΡΙ Η΄ ΚΑΙ Θ΄ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ

Ἡ ἄτυπη «Σύναξη Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν» διερμηνεύοντας καὶ ὅλους τοὺς πονοῦντας καὶ ἀνησυχοῦντας διὰ τὴν αὐθεντικὴ καὶ ἀνόθευτη τῶν ἱερῶν δογμάτων τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας ἀκεραιότητα, αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκφράσουμε τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μας, τὸν ἱερὸ ἐνθουσιασμό μας, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μας γιὰ τὴν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἱερὰ πρωτοβουλία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ νὰ ἀναδείξει εἰς τὴν δέουσα περιωπὴ τῆς σειρᾶς τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τὶς Ὁγδὴ καὶ Ἐνάτη Οἰκουμενικὲς Συνόδους. Τὶς εἰσήγαγε ἤδη εἰς τὴν ζῶσα λατρευτικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας τόσο μὲ εἰδικὲς ἱερὲς Ἀκολουθίαις ὅσο καὶ ὀρίζοντας ἡμερομηνίας τακτὲς γιὰ τὸν κατ’ ἔτος ἑορτασμό τους ὡς τοπικὴ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἀρχικῶς, ἑορτῆ.

Ἐπίσης συγχαίρουμε τὸν Σεβασμιώτατο Πειραιῶς, γιὰ τὴν ἐξόχως χρησιμὴ καὶ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἀναμενόμενη ἔκδοση δοκίμων ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῶν δύο συνόδων, τὶς ὁποῖες ἐξέδωσε εἰς ἰδιαιτέρως καλαίσθητα τεύχη, συνοδευόμενα μὲ θεολογικώτατη προσωπικὴ ἐγκύκλιο-εἰσαγωγή. Προσέτι παρέθεσε καὶ τὶς ἔγκριτες εἰσηγήσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου, θεολογικώτατου πατρός, γιὰ τὴν Ὁγδὴ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τοῦ 879-880, ὡς καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Ἱερεμίου, ἐπιφανοῦς καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, γιὰ τὴν Ἐνάτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τοῦ 1351, οἱ ὁποῖες ἐπρόκειτο νὰ ἀναγνωσθοῦν εἰς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὡστόσο πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι μὲ θλίψη καὶ ἐκπληξη πληροφορηθήκαμε ὅτι οἱ ἐξαιρετικὲς αὐτὲς εἰσηγήσεις δὲν καρποφόρησαν ἐπὶ συνοδικοῦ ἐπιπέδου, ὅπως γράφει τὸ Ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς μὲ ἡμερομηνία 16.12.2013: «Εἶναι ἐγνωσμένον τοῖς πᾶσιν, ὅτι ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Συνοδικῆς περιόδου 2010-2011 ἐψήφισεν ὡς θέματα τῆς τακτικῆς συγκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὑποβολὴν προτάσεων πρὸς τὴν Γραμματεῖαν τῆς μέλλουσας νὰ συνέλθῃ Πανορθόξου Συνόδου διὰ τὴν τυπικὴν ἀναγνώρισιν τῶν Οἰκουμενικῆς περιωπῆς Η΄ καὶ Θ΄ Συνόδων τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκ-

κλησίας, τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει συνελθουσῶν κατὰ τὰ ἔτη 879-880 καὶ 1341-1351 μ.Χ., ὄντως Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ ὅτι κατὰ πρόδηλον παράβασιν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐφαλκιδεύθη ἡ συγκεκριμένη διαδικασία καὶ ἐτέθη εἰς τὰς περιωνύμους καλένδας της».

Τοιοτοτρόπως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας μας ἔχασε μία μοναδική εὐκαιρία, νὰ δηλώσει τὴν **συνοδική** ὀρθόδοξη δυναμική της, γιὰ νὰ μὴν δυσαρεστήσει τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, τὸν Πάπα, τοὺς φιλοπαπικοὺς καὶ τοὺς οἰκουμενιστῆς, ἐνῶ μὲ τὴν ἐνέργειά της αὐτὴ προσέβαλε τὴν μνήμη τῶν Μεγάλων Ἀγίων Πατέρων μας Ἱεροῦ Φωτίου καὶ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, οἱ ὅποιοι πρωταγωνίστησαν στὶς δύο συνόδους. Ἡ πλειοψηφία τῶν Ἱεραρχῶν μας, παραπέμποντας τὸ θέμα αὐτὸ εἰς τὰς ἑλληνικὰς καλένδας, ἔδειξε ἀσυνέπεια καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸ της, διότι ἡ ἰδία Σύνοδος εἶχε ἀναθέσει εἰς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Ναυπάκτου καὶ Γόρτυνος κ.κ. Ἱερόθεο καὶ Ἱερεμία νὰ παρουσιάσουν τίς περὶ Ὀγδῆς καὶ Ἐνάτης Οἰκουμενικῶν Συνόδων εἰσηγήσεις τους, οἱ ὅποιες συνιστοῦν πατερικὲς ὁμολογίες, καθ' ὅλα ἔγκυρες καὶ ἄψογες ἱστορικοθεολογικὲς μελέτες.

Οἱ ὡς ἄνω ἐπαινετῆς ἐνέργειες τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Σεραφεῖμ, ἀνοίγουν τὸν δρόμο στὴν ἐπέκταση τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν δύο Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ σὲ ὅλη τὴν Πατρίδα μας, ἀκόμη καὶ σὲ ὅλες τίς Ὀρθόδοξες Χῶρες. Εἶναι δὲ γνωστό, ὅτι στὴν παράδοσή μας ἡ λατρεία, ὡς καρδιά τοῦ ὀρθόδοξου πληρώματος, ἔχει τὴν δύναμη νὰ καταξιῶναι στὴν πράξη ὀρθόδοξες ἀποφάσεις καὶ ὁμολογίες, ἐξουδετερώνοντας ὅλες τίς φοβικὲς ἐναντιώσεις.

Ἡ ἐμπνευσμένη πρωτοβουλία τῆς Μητροπόλεως Πειραιῶς ἐνέχει ἐξαιρετικῶς μεγάλη σημασία καὶ σπουδαιότητα σήμερα, τὸν καιρὸ τῆς Παγκοσμιοποιήσεως καὶ τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων, κατὰ τὸν ὅποιο οἱ παγκοσμιοκράτες τῆς Νέας Ἐποχῆς ἀναδεικνύουν καὶ προωθοῦν τὸν Πάπα ὡς τὸν θρησκευτικὸ πλανητάρχη, διότι οἱ Ὀγδῆ καὶ Ἐνάτη Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι ἀκριβῶς καταγγέλλουν καὶ καταδικάζουν τὸν Παπισμὸ καὶ τὸν Πάπα, τὸ ἐξουσιαστικὸ πρωτεῖο «του» καὶ τὸ ἐωσφορικὸ ἀλάθητό «του» ὡς αἴρεση καὶ παναίρεση. Γιὰ ὅσους ἐκ τῶν ἀδελφῶν μας ἀγνοοῦν τὴν σημασία τῶν ἐν λόγῳ συνόδων σημειώνουμε τὰ ἑξῆς:

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ὀγδῆ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τοῦ 879-880, μὲ κορυφαῖο πατέρα τὸν Μέγα καὶ Ἱερό Φώτιο μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ θεοπνεύστων ἁγίων Πατέρων **εἶναι οἰκουμενική**, διότι ὅπως λέγει ὁ Σεβ. Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, «ἡ Σύνοδος αὐτὴ ἔχει ὅλα τὰ στοιχεῖα νὰ χαρακτηρισθῇ οἰκουμενική»: (α) ἀσχολεῖται «μὲ τὸν καθορισμὸ δογματικῶν θεμάτων, ὅπως τὸ τριαδικό, τὸ χριστολογικὸ καὶ τὰ συναφῆ μὲ αὐτὰ δόγματα», (β) συνεκλήθη

«ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα», ὅπως ὅλες οἱ προηγούμενες Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, (γ) «συμμετέχουν ὅλες οἱ Τοπικὲς Ἐκκλησίες». Καὶ ἐπιλέγει ὁ Σεβασμιώτατος: «Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτὴ ἔχει ὅλα τὰ στοιχεῖα νὰ χαρακτηρισθῆ οἰκουμενικὴ. Γι' αὐτὸ καὶ ἔτσι χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ πολλοὺς Πατέρας καὶ διδασκάλους, ὅπως τὸν Θεόδωρο Βαλσαμῶνα, τὸν Νεῖλο Θεσσαλονίκης, τὸν Νικόλαο Καβάσιλα, τὸν Νεῖλο Ρόδου, τὸν Μακάριο Ἀγκύρας, τὸν ἅγιο Συμεὼν τὸν Θεσσαλονίκης, τὸν ἅγιο Μάρκο Ἐφέσου τὸν Εὐγενικό, τὸν Ἰωσήφ Βρυέννιο, τὸν Γεννάδιο Σχολάριο, τὸν Δοσίθεο Ἱεροσολύμων, τὸν Κωνσταντῖνο Οἰκονόμου κ.λπ. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς νεωτέρους, ὅπως τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Χρυσόστομο Παπαδόπουλο καὶ πολλοὺς ἄλλους». Ὡς ὀγδὴ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος χαρακτηρίζεται καὶ ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τοῦ 1848 (ἄρθρο 5, παρ. 11). Ἡ ἐν λόγῳ Σύνοδος ἀνακήρυσσε τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδο τοῦ 787 (περὶ τῆς τιμητικῆς προσκυνήσεως τῶν Ἁγίων Εἰκόνων) ὡς ἑβδόμη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὅπως σημειώνει ὁ Σεβ. ἅγιος Ναυπάκτου, ἡ Ὀγδὴ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος «ἀσχολήθηκε μὲ δύο σοβαρὰ θέματα, ἤτοι τὸ *filioque* καὶ τὸ πρωτεῖο τοῦ Πάπα», τὰ ὁποῖα καὶ κατεδίκασε. «Πρόκειται γιὰ δύο θέματα τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν καὶ σήμερα τὴν Ἐκκλησία μας στοὺς θεολογικοὺς διαλόγους. Τὸ πρωτεῖο τοῦ Πάπα εἶχε ἐκδηλωθεῖ ἀπὸ τοὺς προηγουμένους Πάπες, ἐνῶ τὸ *filioque* εἶχε εἰσαχθῆ ἀπὸ τοὺς Φράγκους μὲ τὴν ἀντίδραση καὶ τοῦ Πάπα Ρώμης ἕως τὸ 1009, ἐνῶ τὸ ἔτος αὐτὸ εἰσήχθη στὴν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης. Τὰ δύο αὐτὰ σοβαρὰ θεολογικὰ ζητήματα εἶναι δόγματα τῶν Λατίνων καὶ γιὰ μᾶς εἶναι αἰρέσεις...». Ὁ τονισμὸς καὶ ἡ ἀπαίτηση τοῦ πρωτείου ἐξουσίας ἐκ μέρους τῶν παπῶν στὶς ἡμέρες μας καὶ ἡ ἀκολουθήσασα πλάνη τοῦ ἀλαθήτου ἀποτελοῦν κατὰ τὸν ἅγιο Ἰουστῖνο Πόποβιτς πτώση παρόμοια μὲ τὴν τοῦ Ἐωσφόρου. Τὴν ἴδια πλάνη διαφαίνεται νὰ διακινδυνεύουν σήμερα καὶ οἱ ἐν τῇ Νέᾳ Ρώμῃ θεολογοῦντες, ζηλώσαντες ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐνάτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τοῦ 1341-1351, **εἶναι ὡσαύτως οἰκουμενικὴ** γιατί, ὅπως λέγει ὁ Σεβ. Γόρτυνος κ. Ἱερεμίας, «(α) εἶχε ὡς ἀντικείμενο ἓνα σπουδαῖο θέμα, στὸ ὁποῖο συγκεφαλαιώνεται ὅλη ἡ ὀρθόδοξη θεολογία καὶ πνευματικότητα καὶ στὸ ὁποῖο θέμα συγκρούονται δύο παραδόσεις, ἡ ὀρθόδοξη καὶ ἡ φραγκολεβαντίνικη. (β) ... ἀσχολήθηκε μὲ σοβαρὸ δογματικὸ θέμα, τὸ ὁποῖο εἶναι συνέχεια τῶν θεμάτων πού ἀπασχόλησαν τὴν ἀρχαία Ἐκκλησία. Τὸν 4^ο αἰ. οἱ ἅγιοι Πατέρες ἀντιμετώπισαν τὴν αἵρεση τοῦ Ἀρείου, ὁ ὁποῖος ἔλεγε ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι κτίσμα. Καὶ ἡ Σύνοδος τοῦ 1351 στὴν Κωνσταντινούπολη, γιὰ τὴν ὁποῖα μιλάμε, ἀντιμετώπισε τὴν αἵρεση τοῦ Βαρλαάμ, πού ἔλεγε ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ εἶναι κτιστή... (γ)

... ἀποδέχθηκε τίς ἀποφάσεις τῶν προηγουμένων Συνόδων, διότι τεκμηρίωσε ὅλη τήν διδασκαλία ὅλων τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας..., διότι στό «Συνοδικό τῆς Ὁρθοδοξίας», πού ἐκφράζει τήν συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τήν νίκη καί τόν θρίαμβο τῶν Ὁρθοδόξων, οἱ Πατέρες πρόσθεσαν καί τὰ «κατὰ Βαρλαάμ καί Ἀκινδύνου κεφάλαια» τῆς Συνόδου αὐτῆς. (δ) ...ἀνέπτυξε τήν διδασκαλία τῆς ὁ θεοῦμενος πατήρ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. Πραγματικά τήν ἀυθεντία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅπως καί τῶν ἄλλων Συνόδων, προσδίδουν κυρίως οἱ θεοῦμενοι καί θεοφόροι ἅγιοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι τήν συγκροτοῦν».

Ἡ ἁγία Ἐνάτη Οἰκουμενική Σύνοδος ἀπεφάνθη περί: (α) Τῆς διακρίσεως μεταξύ θείας οὐσίας καί θείας ἐνεργείας, οἱ ὁποῖες διαφέρουν μεταξύ τους εἰς τὸ ὅτι ἡ μέν θεία ἐνέργεια μετέχεται καί διαμερίζεται στούς ἀξίους πιστούς, ἐνῶ ἡ θεία οὐσία εἶναι ἀμέθεκτος καί ἀμέριστος καί ἀνώνυμος, δηλαδή ἐντελῶς ὑπερώνυμος καί ἀκατάληπτος. (β) Περί τῆς θείας ἐνεργείας ὅτι εἶναι ἄκτιστη καί ὅτι αὐτὸ οὐδεμία σύνθεση προκαλεῖ στόν Θεό. (δ) Περί τῆς θείας καί ἀκτίστου ἐνεργείας ὅτι ὀνομάζεται ἀπό τοὺς ἁγίους καί Θεότης. (ε) Περί τῆς θείας οὐσίας καί τῆς θείας φυσικῆς ἐνεργείας ὅτι εἶναι ἀχώριστες. στ) Περί τοῦ Φωτός τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου ὅτι εἶναι ἄκτιστο.

Ἐν συνόψει, ἡ Ἐνάτη Οἰκουμενική Σύνοδος (1341-1351) ἀπέκρουσε θριαμβευτικά τίς αἰρετικές δοξασίες τοῦ οὐνιτίζοντος φιλοσόφου Βαρλαάμ τοῦ Καλαβροῦ (καί τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ Ἀκινδύνου καί Νικηφόρου Γρηγοῦρα), ὁ ὁποῖος διεκήρυττε ὅτι μέ τόν φιλοσοφικό στοχασμό προχωρεῖ ἡ διάνοια στήν θεογνωσία καί στήν ἀνάπτυξη τῶν δογμάτων, καί ὄχι μέ τήν νοερά προσευχή καί τόν ἡσυχασμὸ ἐν πνεύματι ταπεινώσεως καί μετανοίας, πού ἦταν ἡ βάση τῆς διδασκαλίας τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καί τῶν ὁμοφρόνων του νηπτικῶν συνασκητῶν. Ὁ κυριώτερος σκοπὸς τοῦ ἡσυχασμοῦ εἶναι ἡ μυστικὴ ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, ἡ θέωση, διὰ τῆς προσευχῆς, τῆς νηστείας, τῆς μετανοίας καί τῆς θείας χάριτος. Ὁ ἀρμοδιώτερος τρόπος τοῦ ζῆν, γιά τήν πραγμάτωση τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ προσορισμοῦ εἶναι ἡ ἄσκηση τῆς ἡσυχίας. Ἐπειδὴ μέ τόν ἡσυχαστικὸ βίον ὁ ἄνθρωπος διατελεῖ ἐν «διηνεκεῖ κοινωνία πρὸς τόν Θεὸν διὰ τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς, καθαίρων ἑαυτὸν τῶν παθῶν». Κατ' αὐτόν τόν τρόπο προσευχόμενος ὁ ἡσυχαστὴς ἀφικνεῖται εἰς τήν ἀνωτέραν βαθμίδα τῆς ἡσυχίας, πού εἶναι ἡ θεωρία, καί ἡ ὁποία συνεπάγεται τήν θεία ἔλλαμψη, τήν θέα τοῦ ἀκτίστου Φωτός. Τὸ Φῶς αὐτὸ φανερῶνεται καί μεταδίδεται παρὰ τοῦ αἰδίου Θεοῦ τοῖς ἀξίοις, τῇ συνεργίᾳ πάντοτε τῆς θείας Χάριτος.

Ὁ χριστοφόρος πατήρ Γρηγόριος Παλαμᾶς υπεράσπισε ἐν Συνόδῳ τὸ βίωμα τῶν *ἱερῶς ἡσυχάζόντων* ὡς τὴν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, συμπλήρωσε δὲ καὶ ὀλοκλήρωσε τὴν διδασκαλία περὶ ἡσυχασμοῦ τοῦ ὁσίου Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτη (1255/56-1337). Ἡ διδασκαλία του περὶ Ἀκτίστου Φωτός καὶ Ἡσυχασμοῦ «ἀνυψώθηκε εἰς δόγμα».

Ἐν κατακλεῖδι, εὐελπιστοῦμε ὅτι ὁ σπόρος πού ἔσπειρε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ θά καρποφορήσει ἑκατονταπλασίονα καρπὸν καὶ σέ προσεχῆ Σύνοδο οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἄλλων ὁμοδόξων λαῶν —τῇ ἐπιπνοίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος— θά προχωρήσουν καὶ στὴν συνοδικὴ ἀναγνώριση τῶν Ὁγδῶς καὶ Ἐνάτης Οἰκουμενικῶν Συνόδων, διότι διαφορετικὰ θά κοπεῖ ἡ ἀδιάλειπτος συνέχεια καὶ ἐνότητα τῆς Ὁρθόδοξου θεολογίας καὶ δογματικῆς, ὀδηγώντας σέ βαθὺ καὶ ἀγεφύρωτο σχίσμα μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, δηλαδὴ μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ Χριστοῦ, ὅπως συνέβη στοὺς Παπικοὺς καὶ πάσης φύσεως ἄλλους αἰρετικούς. Ἡ ἀναγνώριση δὲ τῶν Ὁγδῶς καὶ Ἐνάτης ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων δεόν νὰ συμπεριληφθεῖ ὡς τὸ κύριο καὶ καίριο καὶ προεξάρχον θέμα τῆς ὁποίας μελλούσης νὰ συνέλθει Μεγάλῃς Πανορθόδοξου Συνόδου.

Διότι ἡ Ὁρθόδοξη Παράδοση —καὶ πανορθόδοξως γίνεται ἀποδεκτό— ἔχει ἀποδεχθεῖ ὅτι ἡ Ὁγδὴ καὶ Ἐνάτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδοι διαφοροποιοῦν ριζικὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στὴν πατερικὴ συνέχειά της ἀπὸ τὸν «χριστιανισμό» τῆς Δύσεως.

Ἡ ὑπὸ τῶν οἰκουμενιστῶν τοῦ Φαναρίου καὶ τῶν μετ' αὐτῶν ὁμοφρονούντων μεθοδευομένη μέλλουσα νὰ συνέλθει Πανορθόδοξος Σύνοδος τὸ 2016, ὅπως μὲ σαφήνεια διαζωγραφεῖται ἐκ τῶν προσυνοδικῶν πανορθόδοξων διασκέψεων αὐτῆς —τῶν ὁποίων τὰ θέματα, τὰ κείμενα καὶ τὰ πορίσματα τηροῦνται καὶ διαφυλάσσονται ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ, ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει μὲ ὅλους τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους μετὰ τῶν παπικῶν κ.ἄ. αἰρετικῶν, δηλαδὴ χωρὶς ἐπισταμένη ἐνημέρωση τῶν συνόδων καὶ πληρωμάτων τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἄνευ συνοδικῆς διαγνώμης, δίχως καὶ διατύπωση συνοδικῶν προτάσεων— φοβούμεθα ὅτι ἀπεργάζεται τὴν ἀποδοχὴ τῶν αἱρέσεων τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ ὡς αὐθεντικῶν ἐκκλησιῶν! Ἐὰν ὄντως ἔτσι, ὅπως διαφαίνεται, ἐξελιχθοῦν τὰ ἐκκλησιαστικά μας πράγματα, τότε εὐχόμεθα νὰ μὴ συνέλθει ποτέ!

Ἐὰν ὁμως συνέλθει Πανορθόδοξος Σύνοδος, ἔστω καὶ χωρὶς αὐτὸ τὸν σκοπὸ, ἀλλὰ δὲν ἀναγνωρίσει τὴν Ὁγδὴ καὶ Ἐνάτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὡς οἰκουμενικὴς, τότε θά εἶναι μία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Θά εἶναι μία

ψευδοσύνοδος, ὅπως ἡ σύνοδος τῆς Φεράρας-Φλωρεντίας, πού ἐπιβλήθηκε ἀπό κάποιους φιλοπαπικούς τῆς Ἀνατολῆς καί τούς παπικούς τῆς Δύσεως, ὅπως καί σήμερα ἐπιχειρεῖται νά συμβεῖ. Ἀλλά ὅπως τότε ἡ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀντίδραση καί ἀντίσταση ἐλαχίστων κορυφῶν τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας, προεξάρχοντος τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, μέ τή συμμετοχή καί στήριξη τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, κατάφεραν νά ἀπορριφθεῖ καί νά χαρακτηρισθεῖ ψευδοσύνοδος ἡ αίρετική καί ληστρική σύνοδος τῶν Φεράρας-Φλωρεντίας, ἔτσι καί σήμερα ὁ πιστός λαός τοῦ Θεοῦ, ὡς ἡ διαχρο- νική συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας μας θά ἀντιδράσει καί θά ἀντισταθεῖ.

Ἐπιθυμία ὅλων μας πρέπει νά εἶναι ἡ συνάντησή μας στήν ἐνότητα τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων ὅλων τῶν αἰώνων. Σέ κάθε ἄλλη περίπτωση ἡ ὅποιας μορφῆς «ένωση», θά εἶναι ψευδοένωση, πού θά καταστρέφει καί θά διαστρέφει καί θά ἀκυρώνει κάθε εἰλικρινή προσπάθεια πρὸς τὴν ἐν τῇ Ἀληθείᾳ τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ σωτηρία μας. Ἀμήν.

Γιά τή Σύναξη Κληρικῶν καί Μοναχῶν

Αρχιμ. Ἀθανάσιος Ἀναστασίου
Προηγούμενος Ἱ. Μ. Μεγ. Μετεώρου

Αρχιμ. Σαράντης Σαράντος
Ἐφημέριος Ἱ. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ἀμαρούσιον Ἀττικῆς

Αρχιμ. Γρηγόριος Χατζηνικολάου
Καθηγούμενος Ἱ. Μ. Ἁγίας Τριάδος, Ἄνω Γατζέας Βόλου

Γέρον Εὐστράτιος Ἱερομόναχος
Ἱ. Μ. Μεγίστης Λαύρας Ἁγ. Ὀρους

Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός
Ὁμότιμος Καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Πρωτοπρ. Θεόδωρος Ζήσης
Ὁμότιμος Καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης